

KINH ĐỊA TẠNG BỒ-TÁT BỒN NGUYỄN (Tập 9)

PHẨM THỨ BA: QUÁN CHÚNG SANH NGHIỆP DUYÊN (tiếp theo)

Lần trước giảng đến bất kính Tam Bảo. Chúng ta xem tiếp đoạn Kinh văn này dưới đây:

“NHƯỢC HỮU CHÚNG SANH XÂM TỒN THƯỜNG TRỤ, ĐIỂM Ô TĂNG, NI, HOẶC GIÀ LAM NỘI TỬ HÀNH DÂM DỤC, HOẶC SÁT HOẶC HẠI, NHƯ THỊ ĐĂNG BÓI, ĐƯƠNG ĐỌA VÔ GIÁN ĐỊA NGỤC THIÊN VẠN ỨC KIẾP CẦU XUẤT BẤT KỲ”.

(Hoặc có chúng sanh xâm tổn thường trụ, ô phạm Tăng, Ni, hoặc tứ tình làm sự dâm loạn trong chốn chùa chiền, hoặc giết hại ... Những chúng sanh đó phải đọa vào Vô Gián địa ngục trong nghìn muôn ức kiếp không lúc nào mong ra khỏi được).

Đây là loại thứ ba của tạo tội nghiệp cực nặng. Đây là điều chúng ta nhất định phải nhớ kỹ: Thứ nhất là bất hiếu cha mẹ, thứ hai là bất kính Tam Bảo, thứ ba là xâm tổn thường trụ. Xâm là xâm phạm. Tổn là tổn hại. Tội lỗi liên quan đến của thường trụ rất nặng, đây là thuộc về giới trộm cắp. Đây là điều quý vị cần phải nên biết. Hầu hết mọi người xem nhẹ những sự việc này, cho rằng đây là việc nhỏ, nhỏ nhất không đáng kể, không biết rằng mình đã phạm lỗi lầm nghiêm trọng. Điều này Phật ở trong Kinh nói rất rõ ràng, chúng ta nhất định phải thể hội cho thật kỹ.

Thường trụ có bốn loại.

Loại thứ nhất là “Thường trụ thường trụ”. Đây là chỉ những thứ như bất động sản, đất đai, ruộng vườn, nhà cửa trong tự viện, am đường, đạo tràng, gọi là thường trụ thường trụ, chỉ được phép sử dụng, nhất định không được trao đổi, mua bán. Đây là vật thường trụ, nếu bạn trao đổi mua bán, thì tội này cực nặng.

Loại thứ hai là “Thập phương thường trụ”. Thập phương thường trụ, chúng ta thường gọi là tứ sự cúng dường: Ăn uống, y phục, ngọc cụ, y dược. Đây là tín đồ thập phương cúng dường người xuất gia, chứ không phải cúng chỉ định cho một người nào đó, hết thầy người xuất gia ở trong đạo tràng này đều có phần. Nếu như bạn xâm phạm lấy đó làm của riêng, đây là [phạm] giới trộm cắp.

Loại thứ ba là “Hiện tiền hiện tiền”. Đây là chúng ta được tín đồ bố thí. Loại bố thí này phạm vi tương đối nhỏ, chỉ là cho những người xuất gia hiện đang có mặt, không giống như phía trước nói thập phương. Thập phương đó là tất cả mọi người xuất gia đều có phần. Vào thời xưa người xuất gia không có nhà, chỉ cần vào đạo tràng nào cũng đều có thể cư ngụ được, đều có thể sử dụng, họ đáng được tiếp nhận. Bởi vì cúng dường này là cúng dường thập phương, cho nên tất cả người xuất gia đều có phần.

Loại thứ tư gọi là “Thập phương hiện tiền”. Những vật hiện tiền, ví dụ người xuất gia vãng sanh rồi, những vật họ để lại đây gọi là thập phương hiện tiền. Tuy là hiện tiền, nhưng những thứ mà họ để lại thì thập phương đều có phần, cho nên kết tội là kết từ những chỗ này.

Trong thế gian, ví dụ trộm cắp, bạn trộm của một người nào đó thì bạn thiếu nợ người đó, quý vị đồng tu nhất định phải biết. Nếu bạn thật sự hiểu rõ đạo lý, thông đạt chân tướng sự thật thì người thế gian tuyệt đối sẽ không nói, người nào đó đã lợi dụng. Lời nói này không phải lời chân thật. Nói người nào đó bị thiệt thòi, mắc lừa, cũng không có lời nói này. Tại sao vậy? Đòi này bạn đoạt lấy của người ta, thì đòi sau bạn phải trả lại họ, đây là đạo lý nhất định, nhân quả báo ứng mà. Chúng ta đoạt lấy, tương lai ở đời sau gặp phải duyên, thì tài vật của chúng ta cũng bị người ta đoạt lấy. Nếu chúng ta xâm chiếm của người khác, thì tương lai người ta cũng xâm chiếm của chúng ta. Cho nên giữa con người với nhau, Phật nói có bốn loại duyên: Báo ơn, báo oán, đòi nợ, trả nợ, đòi đòi kiếp kiếp vĩnh viễn làm không xong, chỉ làm mỗi việc này. Chúng ta đến thế gian này để làm gì vậy? Chính là đến để đòi nợ, trả nợ, báo ơn, báo oán. Sau khi hiểu rõ đạo lý này rồi, thì ơn phải báo, oán thì thôi, đừng báo nữa thì hết cái món nợ này rồi. Chúng ta thiếu người khác thì phải trả, còn người khác thiếu chúng ta thì không cần đòi, là kết thúc món nợ này từ trong đời này rồi, là dứt nợ rồi, như vậy mới có thể niệm Phật, mới có thể vãng sanh Tịnh Độ. Nếu như bạn thường xuyên nhớ ân oán, nợ nần ở trong tâm, đến khi Phật đến tiếp dẫn có kéo cũng kéo không nổi, vì bạn chưa xong việc ở trong thế gian này. Loại việc này là không bao giờ dứt cả.

Cho nên thiếu một người thì bạn trả cho một người, việc này thì dễ làm. Nếu như là những vật của chính phủ địa phương, ví dụ nói thiết bị công cộng của thành phố này, khu vực này, nếu như bạn trộm lấy thì phiền phức lớn rồi. Tại sao vậy? Vì đã tạo tội

rồi, phải biết rằng thiết bị công cộng là do tiền nộp thuế của người địa phương này mà tạo nên. Nếu bạn trộm lấy, vậy thì những người của đô thị này đều là chủ nợ của bạn. Bạn trả cho từng người từng người, thì bạn phải trả đến bao giờ mới có thể trả xong? Quý vị nhất định phải biết, thiết bị công cộng nhất định không được trộm lấy, tội này rất nặng. Nếu như thiết bị này là của quốc gia tạo nên, thì phiền phức càng lớn hơn rồi. Tương lai kết tội, thì người trong một nước đều là chủ nợ của bạn. Hiện nay có rất nhiều người không biết tội này nặng hay nhẹ, tùy tiện phá hoại thiết bị công cộng, tội này quá nặng quá nặng rồi, đây là kết tội với người trong một nước.

Tự Viện, Am Đường là vật của Tam Bảo, nếu trộm thì tội này còn nặng hơn nhiều so với tội trộm cắp tiền của một quốc gia. Tại sao vậy? Nó là thông khắp mười phương, tận hư không khắp pháp giới, tất cả mọi người xuất gia đều có phần, vậy kết tội này của bạn phải kết tội với tận hư không khắp pháp giới. Phiền phức này lớn rồi. Cho nên trộm một cây kim sợi chỉ, cọng cỏ nhánh cây của Tam Bảo đều bị đọa A-tỳ địa ngục. Có người nói, điều này dường như không hợp đạo lý tí nào cả, cọng cỏ nhánh cây, cây kim sợi chỉ có đáng gì đâu, tại sao bị tội nặng như vậy? Bạn thử nghĩ chủ nhân của nó là ai, bạn sẽ biết ngay. Chủ nhân của nó là tất cả người xuất gia tận hư không khắp pháp giới, bạn kết tội với họ.

Phạm vi của trộm vô cùng rộng lớn, không chỉ giới hạn ở trộm cắp. Tội trộm cắp ở trong Kinh Phật giải thích là không cho mà lấy. Người phụ trách quản lý thường trụ, họ phải cân nhắc, phải suy tính, những thứ bạn xin có nên cho bạn hay không. Cái nên cho bạn, nếu họ không cho là họ phạm giới, họ cũng phạm giới trộm cắp, họ lấy làm của riêng cố ý gây khó khăn không cho bạn. Không nên cho bạn, mà họ cho bạn cũng là phạm giới, cho nên tương đối không dễ dàng. Quản lý tài vật của Tam Bảo, khi không cẩn thận là tạo quả báo nghiêm trọng, đạo lý này chúng ta nhất định phải biết. Nếu như chúng ta nói lãng phí tài vật Tam Bảo thì cũng thuộc về giới điều này. Chúng ta tiết kiệm cho Tam Bảo được một đồng, tiết kiệm được một xu là bản thân bạn đã gieo phước, phước bạn gieo là rất lớn rất lớn. Tại sao vậy? Bạn là tu phước đối với tất cả người xuất gia thập phương. Hay nói cách khác, nếu như bạn lãng phí xâm phạm tổn hại thì tội lỗi này của bạn sẽ nặng.

Ngày nay người hiểu được đạo lý này càng ngày càng ít. Người xuất gia cũng không giảng. Hiện nay pháp sư giảng Kinh có ai giảng giới luật đâu? Giảng giới luật người ta sẽ mắng bạn. Họ nói ông giảng giới luật, mở bản Kinh ra ông hằng ngày mắng

chúng tôi. Ai muốn nghe mắng đâu? Nếu bạn giảng giới luật thì một thính chúng cũng không có, nhưng mà đó là nói lời chân thật. Cho nên Bồ-tát Địa Tạng nói chúng sanh cõi Diêm Phù Đề: “Khởi tâm động niệm thấy đều là tội lỗi” là lời nói chân thật, không quá mức chút nào cả, niệm niệm đều là đang tạo tội nghiệp. Niệm Phật vãng sanh nói sao nghe quá dễ dàng. Đây là điều chúng ta nhất định phải biết, phải cảnh tỉnh, phải biết tính quan trọng của quả báo.

Đoạn này dưới đây: Điểm ô Tăng, Ni (Ô phạm Tăng Ni). Đây là phạm giới dâm. Tăng là nam chúng xuất gia. Ni là nữ chúng xuất gia. Người thế gian không biết, dâm ô với Tăng, Ni. “Hoặc già lam nội” (Hoặc trong chốn chùa chiền). Bên dưới là gì vậy? Bên dưới là không phải người xuất gia, thậm chí là vợ chồng, tham gia pháp hội trong chùa chiền, pháp hội có khi tổ chức trường kỳ. Ví dụ làm Phật sự Thủy Lục, hoặc giả là Phật sự Lương Hoàng Sám đều là khoảng gần 7 ngày trở lên. Pháp hội truyền giới thời gian còn dài hơn nữa. Có rất nhiều cư sĩ tham gia pháp hội trong khoảng thời gian này, ở lại trong chùa chiền. Tuy là vợ chồng, nếu có hành vi dâm dục ở trong chùa chiền, thì cũng xếp vào trong tội này. Nếu như không phải vợ chồng, thì tội còn nặng hơn nữa! Đó là tà dâm. Quý vị phải biết, đây đều là tội nghiệp đọa Vô Gián địa ngục. Người hiện nay đâu có biết có quả báo nghiêm trọng như vậy.

“Hoặc sát hoặc hại” (Hoặc giết hoặc hại). Đây đa phần đều là cưỡng dâm, sau khi dâm ô xong lại giết người diệt khẩu, tội này càng nặng hơn. Tạo những tội nghiệp này đều là: “Như thị đẳng bói đọa Vô Gián địa ngục, thiên vạn ức kiếp cầu xuất vô kỳ” (Những chúng sanh đó phải đọa vào Vô Gián địa ngục, trong nghìn muôn ức kiếp không lúc nào mong ra khỏi được).

Xem tiếp đoạn thứ tư:

“NHƯỢC HỮU CHÚNG SANH NGUY TÁC SA-MÔN, TÂM PHI SA-MÔN, PHÁ DỤNG THƯỜNG TRỤ, KHI CUÔNG BẠCH Y, VI BỘI GIỚI LUẬT, CHỨNG CHỨNG TẠO ÁC, NHƯ THỊ ĐẰNG BÓI ĐƯƠNG ĐỌA VÔ GIÁN ĐỊA NGỤC, THIÊN VẠN ÚC KIẾP CẦU XUẤT VÔ KỲ”.

(Như có chúng sanh giả làm thầy Sa-Môn kỳ thật tâm chẳng phải Sa-Môn, lạm dụng của thường trụ, trái phạm giới luật, gạt gẫm hàng bạch y, tạo nhiều điều tội ác. Hạng người như thế phải đọa vào Vô Gián địa ngục, trong nghìn muôn ức kiếp không lúc nào mong ra khỏi được).

Hai câu phía trước, đây là nêu ra tội.

“Sa-Môn” là người tu hành, không phải chỉ cho Tăng Ni. Tăng, Ni thù thắng hơn Sa-Môn. “Sa-Môn” cư sĩ tại gia cũng có thể xưng là Sa-Môn. Hai chữ này là dịch âm tiếng Phạn. Ý nghĩa của nó là siêng tu giới, định, tuệ, dập tắt tham, sân, si. Cho nên người xuất gia hay tại gia đều có thể xưng là Sa-Môn được, chỉ cần bạn chăm chỉ tu hành, người tu hành như lý như pháp đều có thể xưng là Sa Môn. Tên gọi Sa Môn này, ở Ấn Độ là cách xưng hô phổ thông. Tất cả mọi tín đồ tôn giáo, không nhất định là Phật giáo, chỉ cần chăm chỉ học tập đoạn ác tu thiện thông thường đều xưng là Sa Môn. Sau khi Phật giáo truyền đến Trung Quốc, thì từ Sa Môn biến thành cách xưng hô thông thường của người xuất gia Phật giáo Trung Quốc. Nhưng mà quý vị phải biết, nó bao gồm cả người tại gia. Nên xưng Sa Môn là cách xưng hô tương đối khiêm tốn.

Họ giả làm Sa Môn, họ không phải thật sự tu hành. Mục đích của giả bộ tu hành tất nhiên là nhằm lừa gạt chúng sanh. Đoạn Kinh văn này Pháp sư Thanh Liên ở trong cuốn “Khoa Phán” xếp nó vào hạng phá giới lừa người. Chữ cuống trong “khi cuống bạch y” nghĩa là lừa gạt, lừa dối. Bên dưới đây là nói về tội trạng của họ.

“*Phá dụng thường trụ*”. Bạn không phải người tu đạo chân chánh, thập phương cúng dường là cúng dường cho người tu đạo. Bạn thật sự tu đạo thì họ được phước. Họ cúng dường người tu hành, bạn tu rất tốt, mức thấp nhất là bạn đời sau được thân người, hoặc sanh thiên hưởng thiên phước, họ được thơm lây một chút. Đây là mức thấp nhất. Nếu như bạn đọa xuống ba đường ác, là bạn đã phụ lòng họ, bạn bị thiếu nợ họ. Nhà Phật thường nói là: “*Một hạt gạo thí chủ, nặng như núi Tu Di, đời nay không liễu đạo, mang lông đội sừng mà trả*”. Là phải trả nợ. Nếu như bạn ở trong đời này thật sự tu hành, vãng sanh về thế giới Cực lạc làm Phật thì phước của họ sẽ càng lớn, ruộng phước này họ thật sự đã gieo đúng chỗ rồi. Từ đó cho thấy chén cơm này người xuất gia rất khó nuốt. Tôi ở trong các buổi giảng thường hay nhắc nhở quý đồng tu, chén cơm này khó nuốt hơn cơm của người đi ăn mày nhiều. Ăn mày, người ta bố thí cho ăn mày, nhất định không có nghĩ đến phải gieo phước, nhất định không có nghĩ đến phải báo đáp, cho nên chén cơm của người ăn mày xin về dễ nuốt hơn. Người xuất gia tiếp nhận bố thí cúng dường, cái này khó nuốt rồi, đời này không liễu đạo, mang lông đội sừng mà trả.

Thế gian có rất nhiều ngành nghề, tại sao bạn phải chọn xuất gia chứ? Chọn xuất gia, nói lời thành thật nếu không thể vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì bạn sẽ chọn đi xuống A-Tỳ địa ngục. Tại sao phải làm loại việc cực khổ này? Chúng ta phải có sự cảnh giác cao độ, vô cùng nghiêm túc, chứ không phải là chuyện đùa. Chúng ta xem thấy người xuất gia hiện nay, nói thực ra là họ đọc Kinh quá ít. Người hiểu rõ đạo lý, sáng tỏ chân tướng sự thật này không được mấy người. Nhưng thông thường người trong xã hội cho rằng thế nào? Họ cho rằng nghề xuất gia này rất dễ kiếm tiền, vừa không phải nộp thuế, cũng không cần kinh doanh rất vất vả. Trong thế gian làm bất kỳ ngành nghề nào cũng đều phải đi cầu học rất vất vả, học kỹ thuật. Người xuất gia nếu học Kinh sám Phật sự tối đa khoảng ba tháng là được, là rất thuộc rồi, là có thể bắt đầu đi kiếm tiền. Nếu như bạn có thể nói được đạo lý thiện lành nữa, thì kiếm tiền sẽ rất dễ dàng, chỉ cần mấy năm là bạn có thể kiếm được cả mấy triệu, mấy chục triệu bạc rồi. Nhưng mà phải biết, quả báo sau này là ở A Tỳ địa ngục. Thọ tội ở A Tỳ địa ngục xong rồi, cần phải có thời gian rất dài rất dài để trả nợ. Nhất định không thể nói thiếu nợ mà không trả, không có đạo lý này. Nhân quả thông cả ba đời, chúng ta phải biết. Loại cách làm này là phá đồ của thường trụ.

“Khi cuống bạch y” (Gạt gấm hàng bạch y). Bạch y là tín đồ tại gia, bạn lừa gạt họ, làm trái lại lời giáo giới của Phật. *“Chúng chúng tạo ác”* (Tạo nhiều điều tội ác). Tạo ác là tham, sân, si, mạn, tạo tác vô lượng vô biên tội nghiệp. Đây là loại thứ tư phải đọa A-Tỳ địa ngục. A Tỳ nghĩa là Vô Gian Là hạng người thứ tư.

Loại sau cùng là trộm cắp vật của thường trụ, đây là dùng tâm trộm để lén trộm, còn nghiêm trọng hơn so với xâm phạm tổn hại phía trước.

“NHƯỢC HỮU CHÚNG SANH THẬU THIẾT THƯỜNG TRỤ, TÀI VẬT CỐC MỄ, ẨM THỰC Y PHỤC, NÃI CHÍ NHẤT VẬT BẤT DỮ THỦ GIẢ. ĐƯƠNG ĐỌA VÔ GIÁN ĐỊA NGỤC THIÊN VẠN ỨC KIẾP CẦU XUẤT VÔ KỲ”.

(Hoặc có chúng sanh trộm cắp những tài vật lúa gạo, đồ ăn uống y phục, v.v... của thường trụ, cho đến không cho mà lấy một vật, kẻ đó phải đọa vào Vô Gian địa ngục trong nghìn muôn ức kiếp không lúc nào mong ra khỏi được).

Hai câu phía sau là quả báo mà họ phải nhận. Thường trụ phần trước nói qua rồi, có bốn loại thường trụ. Nếu bạn dùng tâm trộm cắp, tâm trộm cắp lén lách, hoặc là để

bản thân bạn dùng, bạn trộm cắp để cho mình hưởng thụ, hoặc giả là cho người thân quyền thuộc của bạn hưởng thụ, đều là phạm cái tội này. **Tội này vô cùng vô cùng nặng.** Trong “Kinh Quán Phật Tam Muội” nói, trộm cắp tài vật của Tam Bảo thì tội lỗi đó của họ nặng hơn tội giết hại tám vạn bốn ngàn cha mẹ. Giết hại cha mẹ, phía trước nói là tội nghiệp A Tỳ địa ngục. Còn trộm cắp tài vật Tam Bảo, thì tội đó còn nặng hơn tội giết hại cha mẹ nữa. Nặng đến mức độ nào vậy? Chúng ta không cách gì tưởng tượng được. Phật ở trong Kinh nêu thí dụ là nó còn nặng hơn cả tội giết hại tám vạn bốn ngàn cha mẹ. Bồ-tát Hoa Tụ nói trong Kinh: *“Ngũ nghịch bốn trọng tội tôi còn có thể cứu được, chứ người trộm cắp đồ của Tăng thì tôi không thể cứu được”*. Bồ-tát Hoa Tụ là Bồ-tát Đẳng Giác, ngang hàng với Bồ-tát Quan Âm, Thế Chí, Địa Tạng. Lời các Ngài nói là lời chân thật, không giả dối.

Hiện nay nơi này của chúng ta, đạo tràng này là đạo tràng cư sĩ, đạo tràng cư sĩ hoàng hộ chánh pháp, nhân quả của nó là giống như tự viện, am đường vậy. Những điều này chúng ta cũng cần phải nhận thức rõ ràng. Chúng ta có nhu cầu gì có thể nói rõ cho thường trụ biết, thường trụ cúng dường là chính xác. Nhất định không được phép giấu thường trụ tự mình lén lấy, vậy là sai lầm. Đồ vật của thường trụ dễ bị phạm nhất là giấy. Giống như thông thường nói bì thư, giấy viết thư, chúng ta tùy tiện lấy để viết thư riêng, là việc rất nhỏ, người không học Phật thì đâu thể biết được? Thông thường trong xã hội, làm việc trong cơ quan chính phủ cũng vậy, làm việc trong công ty tư nhân cũng vậy, những vật dụng của công giống như những thứ này, đều tùy tiện lấy để mình dùng, họ không hiểu được Phật lý (đạo lý trong nhà Phật). Tôi ở Đài Trung gần gũi lão cư sĩ Lý Bình Nam 10 năm, lão cư sĩ Lý làm phục vụ việc tế tự ở quan phủ, thầy làm chánh thư ký. Thầy nói với chúng tôi, mỗi lần thầy đi lãnh bì thư, giấy viết, nhất định phải báo cáo lại với quan tế tự biết: “Tôi lãnh giấy viết, bì thư, có khi tôi viết thư riêng cũng phải dùng”. Vị quan tế tự đó chê thầy sao dài dòng, có người nào không làm như vậy đâu? Tại sao ông khi mỗi lần đến lãnh, phải nói mấy câu làm chi vậy? Thầy nói tôi nói như vậy, sắp đồng ý rồi thì tôi không phạm giới trộm cắp. Tôi chưa được sắp đồng ý, tôi dùng bì thư của công viết thư riêng cho mình là tôi phạm giới trộm cắp. Đây là người rõ lý. Một tờ giấy viết thư, một cái bì thư, thầy đều cẩn thận như vậy, có thể thấy những việc khác [thầy cũng như vậy].

Cho nên một giới rất nhỏ cũng phải lưu ý, không được phép khinh mạn, cho rằng đây là việc rất nhỏ không có tội, không có nghiêm trọng như vậy, là chúng ta nghĩ

sai rồi, thấy sai rồi! Tôi đã từng nói qua với quý vị đồng tu, tôi trước đây lúc học trung học, có vị hiệu trưởng là tiên sinh Chu Bang Đạo. Sau này ông đến Đài Loan, trước đây ông đã từng làm chức Giám đốc Sở Giáo dục ở Trung Quốc Đại Lục. Ông là người Giang Tây. Sau khi kháng chiến thắng lợi, ông làm Giám đốc Sở Giáo dục Giang Tây. Ở Đài Loan ông làm Thứ trưởng Bộ Giáo dục đặc trách công tác thi cử. Chức này ở Trung Quốc tức là Phó bộ trưởng thứ nhất. Nhà nước cấp cho ông một chiếc xe hơi, khi đi công tác ông thì ông dùng xe công, đi làm việc riêng thì đi xe bus. Tại sao vậy? Không dám lãng phí xăng dầu nhà nước, không xâm phạm tổn hại tài vật quốc gia. Ở thời đại này vẫn còn vị quan chức như vậy. Đây là người chúng ta cần phải nên học tập, đều là cư sĩ tại gia, hằng ngày đọc Kinh, hiểu rõ đạo lý, biết rõ chân tướng sự thật, họ làm nên tấm gương để cho chúng ta thấy. Ở trong nhà có điện thoại, điện thoại là do nhà nước lắp cho ông, không phải việc công thì không dùng điện thoại trong nhà. Trẻ con ở trong nhà đều không cho phép gọi điện thoại. Niệm niệm đều nghĩ cho quốc gia, tiết kiệm giúp cho quốc gia một xu cũng là việc tốt, một chút cũng không dám lãng phí.

Chúng ta ngày nay cầm đến điện thoại, điện thoại quốc tế, không biết nói ngắn gọn, cứ lải nhải nói hoài, là xâm phạm tổn hại thường trụ. Vốn dĩ là chuyện quan trọng bạn chỉ cần mấy câu là có thể giải quyết, vậy mà bạn cầm điện thoại lên ở đó cứ dài dòng nói mãi. Cước phí dùng điện thoại này là do thường trụ trả, bạn xâm tổn thường trụ, mọi người không biết tính nghiêm trọng của việc này. Cho nên tôi khuyến khích mọi người, hiện nay chúng ta có những việc nhất thiết phải biết, cách truyền đạt tin tức tốt nhất hãy đều dùng máy fax. Máy fax có thể tiết kiệm thời gian, bạn chỉ cần 5 phút là có thể truyền mười mấy trang giấy. Mười mấy trang giấy này, nội dung bạn viết đủ phong phú rồi. Cái này hay. Vả lại họ nhận được bản fax, một lần chưa xem rõ ràng, vẫn có thể xem lần thứ hai. Điện thoại nửa giờ đồng hồ, không hiệu quả bằng 5 phút dùng fax, cước phí dùng điện thoại là bằng với cước phí dùng máy fax, bạn tiết kiệm được bao nhiêu? Không biết [là chính mình đã] tạo tác tội nghiệp A Tỳ địa ngục, tương lai đọa A Tỳ địa ngục lại kêu oan. Vua Diêm La đem những việc làm quá khứ này của bạn ra trước mặt cho bạn xem, thì bạn không còn lời nào để nói nữa, chứng cứ đã rành rành. Trong “Giới Kinh” nói rất kỹ việc này, ở đây [tôi] đem chỗ quan trọng nhắc lại sơ lược một chút mà thôi.

Chúng ta hiện nay cần thể hội cho được sự gian nan của vật lực. Tất cả chúng sanh này, chúng sanh trên toàn thế giới, vô tình tạo tác vô lượng vô biên tội nghiệp mà

không biết. Tuy là hưởng phước, nhưng phước báo đó không bao lâu sẽ hưởng hết. Phước hưởng hết rồi, thì tai nạn sẽ đến ngay. Tai nạn này trong Phật pháp nói là hoa báo, còn quả báo thì ở địa ngục. Hoa báo là điềm báo trước của quả báo. Chúng ta sao có thể không cảnh giác được? Tại sao ở trong đời này, khoảng mấy chục năm ngắn ngủi này không cố gắng hết sức học tập theo Phật Thích Ca Mâu Ni, sống một cuộc sống đơn giản nhất, cuộc sống giản dị nhất. Ngoài việc hoằng pháp lợi sinh ra, đây là việc lợi ích đại chúng, chúng ta cần phải làm; còn nhu cầu đời sống của cá nhân thì cần phải tiết kiệm đến mức thấp nhất. Nếu như chúng ta là người xuất gia, trên người không có một xu, vậy là như pháp, chân thật như pháp. Khi chúng ta đi ra ngoài, chỗ nào cần dùng tiền thì thường trụ cung ứng. Đi ra ngoài cũng phải tiết kiệm, sau khi trở về còn dư bao nhiêu nên giao lại cho thường trụ. Chúng ta làm được như vậy thì nhất định được tất cả chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần bảo hộ.

Chúng ta ngày nay khởi tâm động niệm, lời nói việc làm đều không như pháp, không như lý. Nói lời thành thật, chư Phật không hộ niệm bạn, long thiên thiện thần coi thường bạn. Ai ở xung quanh bạn vậy? Yêu ma quỷ quái. Yêu ma quỷ quái có cơ hội lộng hành, nên bạn thường hay gặp đau khổ, gặp tai ương, mà mình vẫn không tự biết. Người không học Phật, họ thật sự không hiểu. Người học Phật hiểu rõ rồi. Chúng ta đời này đến thế gian này để làm gì vậy? Có hai việc chính: Thượng cầu Phật đạo, hạ hóa chúng sanh. Thượng cầu Phật đạo, thì nhất định phải niệm Phật cầu sanh Thế giới Cực Lạc, đây là thượng cầu, trong đời này nhất định làm cho được. Hạ hóa chúng sanh chính là làm tấm gương tốt cho tất cả chúng sanh, thì việc hạ hóa bạn đã làm được rất viên mãn rồi. Ngày nay người trong thế gian tham tài, tham danh, tham lợi, chúng ta làm gương xả bỏ tài, danh, lợi cho thật sạch sẽ, đây chính là hạ hóa. Không cần nói, cũng không cần người khác biết. Bạn chịu làm, có được một vài người biết, thì họ sẽ tuyên dương, họ sẽ nói cho mọi người biết, ở nơi ấy người xuất gia là làm như vậy, những người xuất gia này thân tâm thanh tịnh được đại tự tại, tràn đầy trí tuệ, khiến người thế gian ngưỡng mộ, khiến người thế gian hướng về học tập theo bạn, mới có thể thu được hiệu quả lợi ích chúng sanh đích thực.

Tai nạn trong thế gian này từ đâu mà ra? Người thế gian cho rằng những chuyện xảy ra trong tự nhiên này không có liên quan gì đến ta, cho nên đùn đẩy những tai nạn này là do thiên nhiên gây ra, chứ không phải do con người tạo nên, đùn đẩy hết trách

nhiệm rồi. Chỉ có người học Phật chân chánh biết y báo với chánh báo là một thể, y chánh không hai. Đặc biệt là "Kinh Hoa Nghiêm" đem những đạo lý chân tướng sự thật này nói vô cùng thấu triệt minh bạch. Chúng ta khởi tâm động niệm, lời nói việc làm, nhỏ nhoi như mây lông, hạt bụi, không phải là thứ gì đáng kể, nhưng cũng ảnh hưởng đến tận hư không khắp pháp giới. Bạn có một niệm thiện cũng ảnh hưởng hư không pháp giới, một niệm ác cũng ảnh hưởng hư không pháp giới. Do đó, Phật nói cho chúng ta biết là do cộng nghiệp chiêu cảm nên. Chúng ta nghe xong lời nói này, tuyệt đối không có nghi hoặc. Những vị đế vương vào thời xưa, kể cả phần tử tri thức, phần tử tri thức Trung Quốc, không có ai mà không đọc sách Phật, họ đều hiểu rõ đạo lý này. Gặp phải lúc thiên tai, họ đều rất nghiêm túc phản tỉnh, sám hối, sửa chữa lỗi lầm để cứu vãn kiếp vận, họ hiểu đạo lý này. Hiện nay người học khoa học, họ không thừa nhận sự thật này, cho rằng đây là vọng tưởng, đây là ảo tưởng, không phù hợp với nguyên tắc khoa học, họ là mê tín khoa học. Những gì khoa học nghiên cứu, chỉ là một bộ phận nào đó trong toàn bộ vũ trụ nhân sinh. Phật pháp là nói toàn thể. Chấp trước một bộ phận nào đó, sẽ luôn làm tổn hại đến toàn thể. Chỉ có quan tâm đến đại cục toàn thể thì mới có thể giải quyết vấn đề. Đây là điều chúng ta không thể không biết. Phật ở trong Kinh điển Đại Thừa thường hay chỉ dạy chúng ta hiểu sâu nghĩa thú. Chúng ta hiểu cạn, không được. Hiểu sâu thì nhất định phải tự mình thể nghiệm.

Xem tiếp đoạn Kinh văn này dưới đây:

“ĐỊA TẠNG BẠCH NGÔN: THÁNH MẪU, NHƯỢC HỮU CHÚNG SANH TÁC NHƯ THỊ TỘI, ĐƯƠNG ĐẠ NGŨ VÔ GIÁN ĐỊA NGỤC CẦU TẠM ĐÌNH KHỔ, NHẤT NIỆM BẤT ĐẮC.”

(Ngài Địa Tạng Bồ-tát thưa rằng: “Thánh Mẫu! Nếu có chúng sanh nào phạm những tội như trên đó thời phải đọa vào địa ngục ngũ Vô Gián, cầu tạm ngừng sự đau khổ chừng khoảng một niệm cũng không được”).

Vô Gián cũng chính là A Tỳ địa ngục. Có khi trong Kinh nói hai loại, có khi hợp chung nó lại nói, rốt cuộc là một hay là hai thì không có nói nhất định. Nhưng chúng ta có thể xem nó là một sự việc. Bồ-tát Địa Tạng nêu ra sơ lược năm loại trọng tội ở phía trước đây là tội chắc chắn đọa Vô Gián địa ngục.

“*Nhược hữu chúng sanh tạo như thị tội*” (Nếu có chúng sanh nào phạm những tội như trên đó). Như thị chính là chỉ năm loại lớn ở phía trước. Năm loại lớn này đều là mười nghiệp ác rất nghiêm trọng. Sau khi thọ xong quả báo ở địa ngục, họ vẫn còn dư báo. Dư báo ở ngã quý, súc sanh, không biết là phải đến khi nào mới có thể được lại thân người. Cho nên được thân người là thật sự không dễ dàng. Thời gian của ba đường ác đều rất dài. Đọa địa ngục thì khỏi nói rồi. Đường ngã quý, Phật nói trong Kinh, một ngày ở cõi quý là một tháng của nhân gian chúng ta. Nhân gian cúng tế quỷ thần là cúng họ vào ngày mồng một, và ngày rằm. Cúng tế họ là mời họ ăn cơm, như thế là đúng lúc. Một ngày của họ là một tháng của chúng ta. Chúng ta cúng mồng một, ngày rằm là mời họ ăn cơm trưa và ăn cơm tối, là một ngày của họ mà. Người tuổi thọ ngắn trong đường ngã quý là một ngàn tuổi, cũng tính một năm có 360 ngày. Theo như cách tính này, thì tuổi thọ của đường quý là rất dài rất dài. Trước đây Chương Thái Viêm từng làm phán quan ở Đông Nhạc Đại Đế, ông hằng ngày đi làm việc ở trong đường Quý, vẫn còn nhìn thấy có quý của thời triều Hán. Ông là người có học thức, [những người thời] triều Hán, Lương Tấn, Tùy, Đường, ông đều từng gặp mặt họ, gặp nhau trong đường quý, loại tình hình này chúng ta đều phải biết.

Đường súc sanh có một số loại tuổi thọ rất ngắn, nhưng mà súc sanh ngu si, chúng vô cùng chấp trước thân hình của mình, nên rất khó thoát khỏi đường súc sanh. Phật Thích Ca Mâu Ni ở trong Kinh nói cho chúng ta biết, Ngài trước đây có ở tại vườn Kỳ Thọ Cấp Cô Độc một khoảng thời gian, ở nơi đó giảng Kinh thuyết pháp. Tinh xá Kỳ Viên đã từng có một số công trình đang xây dựng, đại khái là xây nhà, dưới đất có một tổ kiến. Sau khi Phật nhìn thấy bèn mỉm cười. Các đệ tử nhìn thấy Phật cười bèn hỏi tại sao? Phật bèn nói cho họ biết, tổ kiến này trải qua bảy đời đức Phật rồi mà chúng vẫn còn thân kiến. Không phải tuổi thọ chúng dài như vậy, mà chúng chấp trước cái thân thể đó là mình, sau khi chết rồi đầu thai vẫn làm kiến, đời đời kiếp kiếp làm kiến, không biết thoát khỏi, cho thấy đường súc sanh là ngu si.

Bạn hiểu rõ chân tướng sự thật, mới biết ba đường ác thật đáng sợ. Tại sao bị xuống ba đường ác vậy? Do tạo tác mười nghiệp ác mà bị đọa xuống. Phá giới, tạo mười nghiệp ác, đọa ba đường ác.

Mời xem Kinh văn dưới đây:

“MA GIA PHU NHÂN TRỪNG BẠCH ĐỊA TẠNG BỒ-TÁT NGÔN: “VÂN HÀ DANH VI VÔ GIÁN ĐỊA NGỤC”.

(Bà Ma Gia Phu Nhơn lại bạch cùng Địa Tạng Bồ-tát: “Thế nào là Vô Gián địa ngục?”)

Đây là Ma Gia phu nhân nghe Bồ-tát Địa Tạng kể về Vô Gián địa ngục nghiêm trọng như vậy, dọa vào Vô Gián địa ngục trong ngàn muôn ức kiếp không lúc nào mong ra khỏi được, điều này quá đáng sợ! Sao gọi là Vô Gián địa ngục? Ma Gia phu nhân thỉnh cầu thay chúng ta.

“ĐỊA TẠNG BẠCH NGÔN: THÁNH MẪU, CHƯ HỮU ĐỊA NGỤC TẠI ĐẠI THIẾT VI SƠN CHI NỘI, KỶ ĐẠI ĐỊA NGỤC HỮU NHẤT THẬP BÁT SỞ”.

(Ngài Địa Tạng Bồ-tát thưa rằng: “Thánh Mẫu! Bao nhiêu địa ngục ở trong núi Thiết Vi, lớn có 18 chỗ”)

Chúng ta thường nói 18 tầng địa ngục chính là chỉ cho ý nghĩa này. 18 tầng địa ngục là 18 địa ngục lớn.

“THỨ HỮU NGŨ BÁCH DANH HIỆU CÁC BIỆT, THỨ HỮU THIÊN BÁCH DANH HIỆU DIỆC BIỆT”.

(Thứ kể đó 500 chỗ danh hiệu đều riêng khác nhau, thứ kể lại có nghìn trăm danh hiệu cũng đều riêng khác nhau).

Tất cả chúng sanh khi ở thế gian tạo tác tội nghiệp có nặng nhẹ khác nhau, cho nên dọa lạc vào địa ngục, thọ khổ trong địa ngục cũng có nặng nhẹ không giống nhau. Trước đây lão cư sĩ Lý Bình Nam giảng Kinh cho chúng tôi thầy có nhắc qua, địa ngục mà trong Kinh Phật nói có hơn 70 loại. Trong "Kinh Địa Tạng" nói sơ lược, nói kỹ có hơn 70 loại. Hơn 70 loại, chúng ta nghĩ xem, đương nhiên đó vẫn là quy nạp, chủng loại nhiều không có cách gì tính được. Phật giỏi về cách dùng phương pháp quy nạp. Giống như phiền não, phiền não vô lượng vô biên, nhưng Phật quy nạp nó thành 108 loại lớn, dùng pháp quy nạp, cho nên hơn 70 loại địa ngục cũng là pháp quy nạp. Nơi khổ nhất là Vô Gián địa ngục. Phật nói trong Kinh, thiện ác mà chúng sanh tạo thấy đều có nhân quả báo ứng, chắc chắn không mất đi đâu hết. Thiện tâm, thiện hạnh nhất định cảm quả thiện. Ác niệm, ác hạnh nhất định cảm ác báo.

Chỉ cần tạo tác tội nghiệp thì chắc chắn có địa ngục. Địa ngục là nơi khổ cùng cực. Chúng ta xem Kinh văn dưới đây, Bồ-tát Địa Tạng nói:

“VÔ GIÁN NGỤC GIẢ, KỶ NGỤC THÀNH”

(Nói về địa ngục Vô Gián đó, thành ngục đó)

Bên ngoài địa ngục có tường thành, có thành vây quanh, thành vây quanh giống như thành lũy vậy.

“CHU TÁP BÁT VẠN DƯ LÝ, KỶ THÀNH THUẦN THIẾT, CAO NHẤT VẠN LÝ. THÀNH THƯỢNG HỎA TỤ, THIÊU HỮU KHÔNG KHUYẾT. KỶ NGỤC THÀNH TRUNG CHƯ NGỤC TƯƠNG LIÊN DANH HIỆU CÁC BIỆT. ĐỘC HỮU NHẤT NGỤC DANH VIẾT VÔ GIÁN”.

(Giáp vòng ngục thành hơn tám muôn dặm, thành đó thuần bằng sắt cao đến một muôn dặm. Lửa cháy trên thành không có chỗ nào hở trống. Trong ngục thành đó có các nhà ngục liên tiếp nhau đều có danh hiệu sai khác. Riêng có một sở ngục tên là Vô Gián).

Trong Kinh nói những sự việc này, địa ngục rộng lớn rất khó mà tưởng tượng nổi. “Bát vạn dư lý” (hơn tám muôn dặm), còn lớn hơn trái đất chúng ta. Trái đất chúng ta không có lớn như vậy. Chiều cao của tường thành đến một muôn dặm. Hiện nay máy bay của chúng ta bay không cao đến như vậy. Chúng ta hiện nay ngồi máy bay lớn nhất, quý vị thường hay đi du lịch, ngồi Boeing 747 có thể bay đến tầng bình lưu, vậy là bay đến khoảng chừng hơn ba vạn thước Anh. Hơn ba vạn thước Anh khoảng chừng là hơn mười ngàn mét. Theo cách nói hiện nay của chúng ta là cũng chỉ có 10km mà thôi, độ cao này là 10km. Còn đây là một vạn dặm, e rằng bằng từ trái đất đến mặt trăng. Trong Kinh Phật nói những lời này chúng ta phải tin. "Kinh Kim Cang" nói với chúng ta: “Nhu-lai thị chân ngữ giả, thực ngữ giả, như ngữ giả” (Nhu-lai nói lời chân, lời thật, lời như). Như là hoàn toàn đúng như sự thật, không có mảy may khuếch trương, sự thật như thế nào Phật nói như thế ấy, không thêm không bớt đây gọi là nói lời như.

Địa ngục được tạo nên từ biến hóa, là hóa hiện, là do nghiệp lực của chúng sanh tạo tội nghiệp biến hiện ra. Nếu như người không tạo tác tội nghiệp nặng như vậy thì

cho dù địa ngục ở trước mặt bạn, bạn cũng không thể nhìn thấy. Giống như cư sĩ Chương Thái Viêm, ông muốn yêu cầu Đông Nhạc Đại Đế hủy bỏ hình phạt Bào Lạc. Bào Lạc là một loại hình phạt ở trong địa ngục. Hiện nay chúng ta nói loại hình phạt này là không có nhân đạo. Dựa theo lập trường nhân đạo, chết thì để họ chết tự nhiên, chứ đừng làm cho họ khó chịu, đừng hành hạ họ như vậy. Đông Nhạc Đại Đế sai tiểu quỷ dẫn ông đến pháp trường để xem, ông không nhìn thấy gì cả, ông mới hoàn toàn giác ngộ ra lời trong Kinh Phật nói. Loại hình phạt này không phải do vua Diêm La thiết lập nên, mà là do nghiệp lực của họ biến hiện ra, vậy thì vô phương rồi. Không phải do người khác thiết lập nên. Do người khác thiết lập, dựa theo lập trường nhân đạo thì đương nhiên có thể miễn xá. Là do nghiệp lực của mình biến hiện, vậy thì vô phương. Hiện tượng trong địa ngục khắp nơi là lửa, biển lửa, điều này chúng ta phải tin. Kinh Phật nói địa ngục có tình trạng như vậy, những tôn giáo khác cũng nói như vậy. Cơ Đốc Giáo tuy họ không nói lục đạo, nhưng chí ít họ cũng nói tam đạo. Họ nói thiên đạo, nói nhân đạo, họ cũng nói địa ngục. Tường địa ngục đó của họ cũng là khắp nơi là lửa. Từ đó cho thấy, hiện tượng địa ngục nếu như người có thiền định thật sâu, phần trước chúng ta nhìn thấy Thánh Nữ Bà La Môn, cô niệm Phật niệm đến nhất tâm bất loạn, đến sự nhất tâm bất loạn là có năng lực tham quan địa ngục này, cô có năng lực này, đích thân nhìn thấy tình cảnh này. Cho nên chúng ta không nên hoài nghi đối với lời Phật nói.

Bên dưới nói:

“KỲ NGỤC CHU TÁP, VẠN BÁT THIÊN LÝ NGỤC TƯỜNG, CAO NHẤT THIÊN LÝ TÁT THỊ THIẾT VI. THƯỢNG HỎA TRIỆT HẠ, HẠ HỎA TRIỆT THƯỢNG, THIẾT XÀ, THIẾT CẦU, THỔ HỎA TRÌ TRỤC, NGỤC TƯỜNG CHI THƯỢNG ĐÔNG TÂY NHI TẦU”.

(Ngục này châu vi một muôn tám nghìn dặm, tường ngục cao một nghìn dặm, toàn bằng sắt cả. Lửa cháy hực hử suốt trên suốt dưới. Trên tường ngục rắn sắt, chó sắt phun lửa đuổi nhau chạy bên này sang bên kia).

Đây là tường thuật hiện tượng ở trong Vô Gian địa ngục. Vô Gian địa ngục là nơi khổ nhất ở trong địa ngục lớn. Gọi là Vô Gian, phần sau giải thích rõ cho chúng ta, là thọ khổ vô gián, là không có gián đoạn. Từ đó cho thấy, tuy ở trong địa ngục khác có thọ khổ, nhưng vẫn có lúc tạm ngừng. Hay nói cách khác, vẫn còn cơ hội để cho bạn tạm nghỉ, chứ Vô Gian địa ngục thì không có.

“NGỤC TRUNG HỮU SÀNG, BIỂN MÃN VẠN LÝ, NHẤT NHÂN THỌ TỘI, TỰ KIẾN KỲ THÂN BIỂN NGỌA MÃN SÀNG. THIÊN VẠN NHÂN THỌ TỘI DIỆC CÁC TỰ KIẾN THÂN MÃN SÀNG THƯỢNG”.

(Trong ngục có giường rộng khắp muôn dặm. Một người thọ tội thời tự thấy thân mình nằm đầy chật cả giường, đến nghìn muôn người thọ tội cũng đều tự thấy thân của mình nằm chật cả trên giường).

Giường là nơi xử phạt tội nhân, giống như một cái đài vậy. Cái đài này rất lớn, người thọ tội họ tự mình cảm thấy thân thể của họ cũng lớn như vậy, phải chịu cùng lúc tất cả mọi hình phạt, phải chịu cùng lúc nghìn muôn thứ dụng cụ tra tấn. Không phải nói sau khi thọ hình phạt này rồi mới tiếp nhận hình phạt khác kế tiếp, vậy thì có khoảng trống, đó không phải địa ngục Vô Gian. Địa ngục Vô Gian chính là phải chịu cùng lúc tất cả mọi dụng cụ tra tấn như: Núi đao, rừng kiếm, vạc dầu cùng chịu một lượt, cùng lúc chứ không phải chịu từng thứ một, nhất định không có cách quăng. Rất nhiều người tạo tội nghiệp này, mỗi người cảm thấy thân thể của mình đều nằm chật khắp địa ngục này. Đây là hóa thân. Cũng chính là pháp giới vô chướng ngại mà trong "Kinh Hoa Nghiêm" nói. Người chịu tội với tất cả người chịu tội khác không có chướng ngại, chịu đồng thời. Đồng thời cảm thấy thân thể của mình đầy khắp địa ngục. Bên dưới là tổng kết:

“CHÚNG NGHIỆP SỞ CẢM HOẠCH BÁO NHƯ THỊ”.

(Đó là do vì những tội nghiệp đã tạo ra nó cảm vờn như thế).

Ở trong “Địa Tạng Thập Luân Kinh” nói với chúng ta tội ngũ nghịch. Tội ngũ nghịch, Phật ở trong Kinh nói rất rõ ràng, đọa A Tỳ địa ngục, chính là địa ngục Ngũ Vô Gian. Ngũ nghịch là đại nghịch bất đạo.

Thứ nhất là giết cha mẹ. Cha mẹ có ân to lớn đối với mình, đã không biết ân báo ân, trái lại còn đi giết hại cha mẹ, đây là tạo tội địa ngục Vô Gian.

Thứ hai là giết hại A-la-hán. A-la-hán là người tu hành đắc đạo. Ngài trụ ở khu vực nào là ruộng phước cho người của khu vực đó. Người khu vực đó có phước, tiếp nhận sự giáo hóa của Ngài. A-la-hán hiện nay không còn nữa, đến đâu để tìm A-la-hán đây? Nếu như nói giết hại thiện tri thức, vị thiện tri thức này có thể giáo hóa cả

vùng đó, bạn đi giết hại họ, thì cái tội lỗi này là ngang bằng với giết A-la-hán. Câu thứ nhất là giết cha mẹ, đây là cha mẹ ruột. Giết A-la-hán là thầy. Ôn đức nặng nhất của tất cả chúng sanh không có gì bằng cha mẹ và thầy tổ. Cho nên tất cả thiện hạnh không gì bằng đạo hiếu. Hiếu thân tôn sư là đứng đầu trong các thiện hạnh.

Thứ ba là phá hòa hợp tăng. Phá hoại tăng đoàn cũng chính là phá hoại nơi dạy học, phá hoại đại chúng dạy học, tội lỗi này rất nặng.

Cuối cùng là nói có ác tâm làm cho thân Phật chảy máu. Là ôm tâm sân hận, hoặc giả là tâm đố kỵ. Phước báo của Phật rất lớn, không có người nào có thể giết hại Phật được. Phật có rất nhiều thân hộ pháp bảo hộ, không ai có thể làm tổn thương. Làm cho thân Phật chảy máu là chuyện Đề Bà Đạt Đa muốn làm hại Phật, ở trên vách núi đẩy đá lớn xuống muốn hại mạng sống của Phật. Thân Kim Cang ở trên hư không ngăn chặn tảng đá lại, làm cho nó vỡ vụn, mảnh vỡ rơi trúng vào chân Phật, làm cho Ngài bị thương một chút chảy máu, gọi là làm cho thân Phật chảy máu. Tội lỗi này cũng là bị đọa địa ngục Vô Gián. Hay nói cách khác, chính là phá hoại chánh pháp, khiến cho cơ hội nghe pháp của tất cả đại chúng xã hội bị đoạn tuyệt, nên lỗi lầm này sẽ đọa vào địa ngục Vô Gián.

“HỮU CHƯ TỘI NHÂN, BỊ THỌ CHÚNG KHỔ”

(Lại những người tội chịu đủ sự khổ sở)

Câu này là nói chung, phía sau cũng đều là nói sơ lược.

“THIÊN BÁCH DẠ XOA CẬP DĨ ÁC QUỶ”

(Trăm nghìn quỷ Dạ Xoa cùng với loài ác quỷ)

Đây là những ác quỷ, ác quỷ Dạ Xoa ở trong địa ngục biến hiện ra chấp hành hình phạt. Ở trong “Kinh Địa Ngục” gọi chúng là ác thú, những loại đầu trâu mặt ngựa này không phải hình dạng người, mang hình dạng ác thú, vô cùng đáng sợ, vô cùng kinh dị.

“KHẨU NHA NHƯ KIẾM, NHÃN NHƯ ĐIỆN QUANG, THỦ PHỨC ĐỒNG TRẢO, ĐÀ DUỆ TỘI NHÂN”.

(Răng nanh bén nhọn dường gươm, cặp mắt chói sáng như chớp nhoáng, móng tay cứng như đồng, móc ruột bám chặt).

Người thọ tội nhìn thấy hình tướng địa ngục, họ luôn muốn chạy trốn, tránh né. Trốn tránh nơi nào được? Bốn phía đều là lửa, phía trên phía dưới cũng là lửa. Những con ác quỷ này, bạn muốn tránh né thì chúng bắt bạn ném vào trong hầm lửa.

“PHỤC HỮU DẠ XOA, CHẤP ĐẠI THIẾT KÍCH, TRÚNG TỘI NHÂN THÂN, HOẶC TRÚNG KHẨU TỊ, HOẶC TRÚNG PHÚC BỒI, PHAO KHÔNG PHIÊN TIẾP, HOẶC TRỰC SÀNG THƯỢNG”.

(Lại có quỷ Dạ Xoa khác cầm chĩa lớn bằng sắt đâm vào mình người tội, hoặc đâm trúng miệng mũi, hoặc đâm trúng bụng lưng... rồi dồi lên trên không, lấy chĩa hứng lấy để lại trên giường).

Những con ác quỷ này chúng trêu đùa hành hạ những tội nhân này. Vào thời xưa binh khí chỉ có những thứ này. Chúng ta có thể suy tưởng ra được, nếu hiện nay ở trong địa ngục thì nhất định có khí độc, có hơi ngạt, có súng liên thanh, có đạn pháo, thậm chí là có nỏ bom hạt nhân, thấy đều có cả. Người trước đây ở trong tâm không có những hiện tượng này, nên không thể biến ra những thứ này được, chỉ có thể biến ra những dụng cụ tra tấn mà ở trong tâm họ biết. Người hiện nay rất đáng sợ, thật đáng thương. Tại sao vậy? Xem điện ảnh, xem truyền hình, xem những thứ đáng sợ đó, họ thấy đều cho vào trong A-lại-da thức cả. Vào trong địa ngục A Tỳ thì toàn bộ đều hiện ra hết, họ thấy đều phải thọ nhận. Nên những phim ảnh kinh dị khoa học viễn tưởng này, tốt nhất là không xem. Cho dù có đọa địa ngục cũng giảm bớt không ít loại hình phạt. Lời tôi nói là thật. Nếu bạn thích xem những thứ này thì trong A-lại-da lưu giữ những hạt giống này, tương lai nếu đọa địa ngục sẽ tăng thêm rất nhiều loại hình phạt so với đọa địa ngục thông thường. Đây là đạo lý nhất định. Cho nên một người thật sự biết tu học, thì mắt không xem cảnh ác, tai không nghe tiếng ác, tất cả những cảnh giới ác liệt này chúng ta đừng nên tiếp xúc, đừng nên tiêm nhiễm là tốt, chắc chắn có lợi ích lớn cho mình. Đây là nói ác quỷ Dạ Xoa.

Ngoài việc này ra, đây chính là chuyện trong tiểu thuyết viễn tưởng nói:

“PHỤC HỮU THIẾT ỨNG, ĐẠM TỘI NHÂN MỤC, PHỤC HỮU THIẾT XÀ, GIẢO TỘI NHÂN CẢNH, BÁCH CHI TIẾT NỘI, TÁT HẠ TRƯỜNG ĐÌNH,

BẠT THIẾT CANH LÊ, TRỪU TRƯỜNG TỎA TRẢM, DƯƠNG ĐỒNG QUÁN KHẨU, NHIỆT THIẾT TRIỀN THÂN, VẠN TỬ THIÊN SANH, NGHIỆP CẢM NHƯ THỊ”.

(Lại có điều hâu bằng sắt mổ mắt người tội. Lại có răn sắt cắn đầu người tội. Nơi lóng đốt khắp trong thân thể đều lấy đinh dài đóng xuống giường, kéo lưỡi ra rồi cày bừa trên đó, móc ruột bằm chém, nước đồng đổ vào miệng, dây sắt nóng đỏ quấn lấy thân người tội, muôn lần chết muôn lần sống lại. Do vì tội nghiệp mà cảm lấy như thế).

Mỗi một loại hình phạt đều biểu thị cho vô lượng thọ khổ, mỗi cái đều có nghiệp nhân. Phạt ở trong Kinh điển đều có nói rõ, nói tóm lại là không lìa tham, sân, si ba loại phiền não căn bản này. Trong một đời người, nói thực ra bị ngu si hại là nghiêm trọng nhất. Ngu si là không hiểu rõ về sự lý, cứ dựa theo thấy biết sai lệch của mình, hủy báng đạo đức, chính mình tâm hạnh không ngay thẳng, còn đi dẫn dụ người khác thấy biết sai lệch, cùng tạo ác nghiệp. Phật khuyên chúng ta bố thí, ở Thời kỳ Mạt Pháp, ấn tượng tiêu cực mà bố thí tạo ra không thể nói là không có. Phần trước nói giả làm Sa Môn mà tâm không phải là Sa Môn, người lừa gạt chúng sanh thật sự là có, không phải không có. Đặc biệt là ở Thời kỳ Mạt Pháp, Phật nói: *“Tà sư thuyết pháp như cát sông Hằng”*. Những tà sư này từ đâu mà có vậy? Là con cháu của ma vương.

Khi Thế Tôn năm xưa còn tại thế, ma vương Ba Tuần muốn phá hoại Phật pháp, nhưng do trí tuệ, đạo đức, oai thần của Phật quá lớn, nên ma vương đành bất lực, là tạm thời không phá hoại, cũng học theo Phật, cũng đến nghe Kinh nghe pháp, nhưng ý niệm phá hoại Phật pháp không tiêu mất. Ma vương nói với Phật rằng: *“Thế nào cũng có một ngày tôi phá hoại Phật pháp”*.

Phật bảo: *“Pháp của ta là chánh pháp, không thể phá hoại được”*.

Ma vương bèn nói: *“Đợi đến khi pháp vận của ông suy yếu, Thời kỳ Mạt Pháp, tôi sẽ bảo ma con, ma cháu của tôi lấy đầu xuất gia, khoác áo Cà Sa của ông lên để phá hoại Phật pháp của ông”*. Nghe xong câu nói này đức Phật Thích Ca Mâu Ni chẳng nói một lời, rơi nước mắt. Nghĩa là: Ví như trùng trên thân sư tử, ria thịt sư tử. Cho nên những người xuất gia dạng này không phải đệ tử Phật, là đệ tử của ma, chuyên môn đến phá hoại Phật pháp. Nên chúng sanh nhìn thấy những người này họ

không chịu bố thí. Họ thì đang hưởng phước, còn chúng ta thì bị họ lừa gạt. Hủy nhục việc bố thí, nói bố thí không có quả báo, người bố thí thì bị thọ ác báo, khuyên mọi người tích chứa tài sản cho bản thân hưởng thụ, làm trái ngược lại với Phật pháp. Nói tu thiện sẽ không được quả thiện, tạo ác cũng sẽ không được ác báo, dùng những thấy biết sai lệch này để mê hoặc chúng sanh, khiến chúng sanh tạo vô lượng vô biên tội nghiệp. Phía sau những người này có ma vương gia trì, có yêu ma quỷ quái làm mưa làm gió ở xung quanh họ.

Hiện nay ở thời đại này chúng ta nhìn thấy, có một số tà sư thế lực rất lớn, đồ chúng rất nhiều, thuộc hạ của họ có nhân tài, có của cải. Người tu học chánh pháp rất đáng thương, ở trong thế gian này bị cùng đường bí lối, không có người nhận thức được chánh pháp. Họ đâu phải không muốn hộ trì chánh pháp? Nhưng mà họ không biết, xem tà thành chánh, xem chánh thành tà, không có người hiểu biết việc hoằng dương chánh pháp. Nhưng mà bản thân chúng ta biết rất rõ, tuy không có người hiểu việc này, nhưng [trương lai sẽ có thiện báo, đây là đạo lý nhất định. Nhất định không thể vì người trong thiên hạ đều mê hoặc, chúng ta cũng bắt chước mê hoặc điên đảo theo, thế thì quá đổi sai lầm! Họ mê, chứ ta không mê, họ tạo tội nghiệp, ta không tạo tội nghiệp.

Thế Tôn năm xưa còn tại thế đã làm nên tấm gương tốt nhất cho chúng ta thấy. Chúng ta ngày nay nói khổ, nếu so với Phật Thích Ca Mâu Ni thì cuộc sống của chúng ta tốt hơn quá nhiều so với Ngài rồi. Ban đêm Ngài ngồi dưới gốc cây nghỉ một chút, ăn cơm thì ra bên ngoài đi bát. Chúng ta chỉ ít vẫn không cần phải đi bát khát thực, còn có nhà để ở, quần áo của chúng ta nhiều hơn nhiều so với Phật Thích Ca Mâu Ni, đi du lịch còn có hành lý. Thời đại của Phật Thích Ca Mâu Ni đi du lịch không có hành lý, ba y đều mặc trên người, tay cầm bát, ngoài ra không còn gì nữa. Nếu chúng ta không thể nghiêm túc hành đạo thì sao có thể xứng đáng với Phật Đà? Thế Tôn năm xưa còn tại thế, tuy có rất nhiều quốc vương đại thần, trưởng giả giàu có hộ trì, nhưng Phật Thích Ca Mâu Ni không tiếp nhận, ví dụ như không có nói ông hãy xây cho tôi đạo tràng lớn, chùa chiền lớn. Tất cả những đạo tràng này là mượn dùng.

Vườn Kỳ Thọ Cấp Cô Độc, quyền sở hữu là của thái tử Kỳ Đà và của trưởng giả Cấp Cô Độc, Ngài tiếp nhận sự cúng dường của họ. Chúng tôi thường nói Phật chỉ có quyền sử dụng, chứ không có quyền sở hữu, quyền sở hữu là của họ, Ngài chỉ

tạm thời mượn dùng. Ngài nghĩ cho chúng ta rất chu đáo, rất viên mãn, biết chúng ta vào Thời kỳ Mạt Pháp sẽ gặp phải biết bao nhiêu khổ nạn, lúc đó nghĩ đến tăng đoàn năm xưa của Phật Đà thì tâm chúng ta liền bình lại ngay.

Xem tiếp Kinh văn dưới đây:

“ĐỘNG KINH ỨC KIẾP, CẦU XUẤT VÔ KỲ”

(Trải qua ức kiếp, không lúc nào ra khỏi được).

Người tạo tác tội nghiệp địa ngục, đọa lạc vào địa ngục, nhất là địa ngục Vô Gián, độ dài thời gian là được tính bằng ức kiếp, không mong ra khỏi được. Nhưng chúng ta biết, thế giới mà Phật nói, thế giới có thành, trụ, hoại, không. Thành, trụ, hoại, không là một đại kiếp. Ức kiếp, kiếp là đại kiếp. Trong mỗi một đại kiếp, thế giới đều có thành, trụ, hoại, không. Thế giới này hoại rồi, những người đọa địa ngục này đến đâu để thọ tội vậy? Thế giới hoại thì địa ngục cũng hoại rồi, chẳng phải họ có thể ra được rồi sao? Bồ-tát Địa Tạng ở chỗ này nói:

“THỬ GIỚI HOẠI THỜI, KÝ SANH THA GIỚI”

(Lúc thế giới này hư hoại thời sanh nhờ qua địa ngục ở thế giới khác)

Thế giới này của chúng ta hoại rồi, thế giới khác chưa hoại, họ sẽ chuyển đến địa ngục Vô Gián của thế giới khác, vẫn là địa ngục Vô Gián.

“THA GIỚI THỬ HOẠI, CHUYỂN KÝ THA PHƯƠNG, THA PHƯƠNG HOẠI THỜI, TRIỂN CHUYỂN TƯƠNG KÝ, THỬ GIỚI THÀNH HẬU, HOÀN PHỤC NHI LAI”.

(Lúc thế giới khác đó hư hoại thời lại sanh vào cõi khác nữa. Lúc cõi khác đó hư hoại thời cũng xoay vần sanh vào cõi khác. Đến khi thế giới này thành xong thời sanh về thế giới này).

Sự việc này phiền phức lớn rồi, cho nên thật sự là ức kiếp mong ra khỏi cũng không được. Chúng ta tạo nghiệp này, nói thực ra là quá dễ dàng, vô tình đã tạo tác tội nghiệp địa ngục, đâu có biết rằng tương lai thọ khổ là thế thảm như vậy. Thời gian dài như vậy ai biết? Đọc Kinh này dứt khoát không được hiểu lầm cho rằng đây là

Phật hù dọa chúng ta, chứ không phải sự thật, chắc là khuyên chúng ta không nên làm việc xấu. Nếu chúng ta nghĩ như vậy là quá đỗi sai lầm! Đến khi quả báo hiện tiền thì hối hận không kịp. Phật sao có thể lừa người được chứ? Phương pháp Phật giáo hóa chúng sanh quá nhiều, Ngài không cần dùng phương pháp lừa gạt chúng sanh. Nói lời thành thật, một người chánh nhân quân tử trong thế gian còn không đành lừa dối chúng sanh huống chi là Phật, Bồ-tát. Bởi vì lừa dối chúng sanh, quý vị nên biết, gạt một lần, về sau người ta sẽ vĩnh viễn không tin nhiệm bạn. Cho nên một người chánh nhân quân tử không dùng cách thức này, nhằm giữ uy tín và danh dự của mình. Việc này quan trọng. Người thế gian còn như vậy, huống chi là chư Phật, Bồ-tát. Các Ngài có trí tuệ viên mãn, có phương tiện thiện xảo viên mãn, sao có thể dùng loại phương pháp ngu xuẩn này chứ? Nếu như chúng ta hiểu rõ đạo lý này rồi, liền tin lời Phật nói trong Kinh, từng câu từng chữ đều là lời chân thật, nhất định không có một câu nào là giả dối. Chúng ta có thể tiếp nhận, có thể tin, có thể làm theo, thì mình có phước. Người có phước mới có thể tu phước, người không có phước muốn tu phước cũng không tu được. Phật ở trong Kinh thường hay nhắc nhở chúng ta, tu phước đều là người có trí tuệ, có phước đức.

“VÔ GIÁN TỘI BÁO KỶ SỰ NHU THỊ”

(Những sự tội báo trong ngục Vô Gián như thế đó)

Đây là nói một cách đơn giản về tình hình đại khái của sự thọ báo trong địa ngục Vô Gián cho Ma Gia phu nhân.

“HỤU NGŨ SỰ NGHIỆP CẢM, CỔ XUNG VÔ GIÁN”

(Lại địa ngục đó do có năm điều nghiệp cảm, nên kêu là Vô Gián).

Bồ-tát Địa Tạng vô cùng từ bi, giải thích rõ thêm cho chúng ta tại sao địa ngục này được gọi là Vô Gián? Là bởi vì có năm loại việc, năm loại nghiệp cảm ứng loại khổ báo này, cho nên gọi nó là Vô Gián. Năm loại việc này không có sự gián đoạn.

“HÀ ĐĂNG VI NGŨ? NHẤT GIẢ, NHẬT DẠ THỌ TỘI, DĨ CHÍ KIẾP SỐ VÔ THỜI GIAN TUYỆT, CỔ XUNG VÔ GIÁN”

(Năm điều đó là những gì? Một, tội nhờn trong đó chịu khổ ngày lẫn đêm, cho đến trải qua số kiếp không lúc nào ngừng ngớt, nên gọi là Vô Gián)

Đây là nói thời gian bị hình phạt không có gián đoạn. Từ ngày vào địa ngục phải trải qua ức kiếp mới ra được. Trong thời gian này bị phạt tội ngày đêm không gián đoạn, không có cách quãng. [Đây gọi là] “Thời vô gián”.

“NHỊ GIẢ, NHẤT NHÂN DIỆC MÃN, ĐA NHÂN DIỆC MÃN, CỐ XUNG VÔ GIÁN”.

(Hai, một người tội thân đầy chật cả địa ngục, nhiều người tội mỗi mỗi thân cũng đều chật đầy cả địa ngục, nên gọi là Vô Gián).

Loại thứ hai là “Hình vô gián”. Thân hình của mình, luôn cảm thấy thân thể của mình đầy chật cả địa ngục, địa ngục lớn cỡ nào thì thân hình bạn lớn cỡ đó, đây là Hình vô gián. Ở trong địa ngục có biết bao nhiêu người chịu tội, mỗi người đều cảm thấy thân của mình lớn như địa ngục vậy. Địa ngục này là hóa thân, giống như ánh đèn trong giảng đường chúng ta vậy, ánh sáng của mỗi chiếc đèn đều tràn đầy cả giảng đường này. Mấy mươi chiếc đèn, mỗi chiếc đèn đều tràn đầy không ngăn ngại lẫn nhau, thân hình [của mình trong] địa ngục đều giống như vậy.

Thứ ba là “Thọ khổ vô gián”

“TAM GIẢ, TỘI KHÍ: XOA BỔNG, ỪNG, XÀ, LANG, KHUYỂN, CỐI GIÃ, CỐI XAY, CỬA, ĐỤC, TỎA CHƯỐC, HOẠCH THANG, THIẾT VÔNG, THIẾT THẰNG, THIẾT LƯ, THIẾT MÃ, SANH CÁCH LẠC THỦ, NHIỆT THIẾT KIỆU THÂN, CƠ THÔN THIẾT HOÀN, KHÁT ẨM THIẾT TRÁP. TÙNG NIÊN CẢNH KIẾP, SỐ NA-DO-THA, KHỔ SỞ TƯƠNG LIÊN, CẢNH VÔ GIÁN ĐOẠN, CỐ XUNG VÔ GIÁN”.

(Thứ ba, những khí cụ để hành hình tội như: chĩa ba, gậy, điều hâu, rắn, sói, chó, cối giã, cối xay, cửa, đục, dao mác, chảo dầu sôi, lưới sắt, dây sắt, lừa sắt, ngựa sắt, da sống niền dầu nước sắt nóng rưới thân, đói thời ăn hoàn sắt nóng, khát thời uống nước sắt sôi. Từ năm trọn kiếp, đến vô số kiếp những sự khổ sở nối nhau luôn không một giây ngừng ngớt nên gọi là Vô Gián).

Đây chính là hiện nay chúng ta gọi là dụng cụ tra tấn. “Xoa bông” (Chĩa ba, gậy). Đây đều là những dụng cụ thường dùng trong hình phạt vào thời xưa. “Ừng, xà, lang, khuyển” (Điều hâu, rắn, sói, chó) đều là bằng sắt. Phần trước chúng ta xem thấy hiện

ra hiện tượng chim ung sắt, rắn sắt, sói sắt, chó sắt, La-Sát, Dạ Xoa, ác quỷ vô cùng hung ác này.

“*Đôi ma, cứ tạc*” (Cối giã, cối xay, cưa, đục). Chúng ta xem thấy trong bức tranh địa ngục biến tướng đồ, người bị đem đi xay, người này bị cưa từng khúc, từng khúc.

“*Tỏa chước, hoạch thang*” (Dao mác, vạc dầu sôi). “Hoạch thang” chúng ta gọi là cho vào chảo dầu, cho vào vạc dầu. “Tỏa chước” Chước là dùng dao chặt. Đây đều là những tội nghiệp mà họ tạo tác trong đời, những hạt giống này được lưu giữ ở trong A-lại-da thức, đến khi vào địa ngục toàn bộ đều hiện ra. Người bình thường không ăn chay, ăn thịt, những súc sanh này ở trong bếp ta đem nó chặt thành từng cục từng cục. Chỗ này nói khi đến địa ngục hiện tượng này sẽ hiện tiền. Những con ác quỷ này đem thân thể của bạn cũng chặt cắt ra thành từng miếng từng miếng một giống y như vậy, cho nên đây là hóa hiện, chắc chắn không thể tránh được.

“*Thiết võng, thiết thằng, thiết lư, thiết mã*” (Lưới sắt, dây sắt, lừa sắt, ngựa sắt). Những con quỷ vô cùng hung ác này thường gọi là đầu trâu mặt ngựa.

“*Sanh cách lạc thủ, nhiệt thiết kiều thân*” (Da sống niền dầu, nước sắt nóng rưới thân). Đây là nói tình trạng thống khổ của việc thọ hình phạt. Sắt sau khi nấu chảy ra, nhiệt độ đó nóng cỡ nào, liền tưới lên thân thể, thân thể lập tức bị cháy bỏng lở loét.

“*Cơ thôn thiết hoàn*” (Đói thời ăn hoàn sắt nóng). Khi bạn đói bụng muốn ăn, thì ác quỷ này hỏi: Ngươi ăn à? Mở miệng ra. Nó nhét hoàn sắt vào miệng bạn. Hòn sắt đều là nướng cho thật đỏ lên, không phải hòn sắt nguội.

“*Khát ẩm thiết tráp. Tùng niên cánh kiếp, số na-do-tha, khổ sở tương liên, cánh vô gián đoạn, cố xưng Vô Gián*” (Khát thời uống nước sắt sôi. Từ năm trọn kiếp đến vô số kiếp, những sự khổ sở nối nhau luôn không một giây ngừng ngớt nên gọi là Vô Gián).

Chỗ này cũng là nói sơ lược về mấy loại, nói kỹ thì nói không hết. Chúng ta ngày nay khởi tâm động niệm, hết thấy tạo tác, làm sao mà không có quả báo? Nói không có quả báo, lời nói này thật sự là tự dối mình dối người. Nhất định có quả báo. Cho nên con người sống ở đời mấy mươi năm ngắn ngủi, tại sao không học làm một

người tốt chứ? Đại Thánh đại Hiền thế gian và xuất thế gian dạy chúng ta phải tiết kiệm, phải nhẫn nhịn. Trong “Luận Ngữ” có ghi chép Khổng Lão Phu Tử có năm loại đức hạnh: “Ôn, lương, cung, kiệm, nhượng” (Ôn hòa, lương thiện, cung kính, tiết kiệm, nhường nhịn). Phu Tử đối nhân xử thế luôn ôn hòa, lương thiện, cung kính đối với tất cả mọi người, mọi sự, mọi vật, luôn tiết kiệm, nhường nhịn. Đích thân Ngài làm nên tấm gương cho chúng ta thấy, chúng ta phải biết học tập. Phật Thích Ca Mâu Ni biểu hiện còn viên mãn hơn, cứu cánh hơn, triệt để hơn. Tại sao không học Thánh nhân? Tại sao không học Bồ-tát? Mà phải đi học theo những chúng sanh tạo nghiệp này chứ? Thế thì quá khổ rồi.

Thế Tôn trong hội lần này ở cung trời Đao Lợi, giao phó chúng sanh trong đời Mạt Pháp cho Bồ-tát Địa Tạng để Ngài giáo hóa là có đạo lý. Chúng sanh Thời kỳ Mạt Pháp, tam độc tham, sân, si tăng trưởng, không biết sám hối, không biết hướng thiện, không biết hiếu thảo cha mẹ, tôn trọng thầy tổ, không hiểu rõ gieo nhân thiện được quả thiện, nên phải nhờ Bồ-tát Địa Tạng chỉ dạy. Hay nói cách khác, Thời kỳ Mạt Pháp thật sự có thể chỉ dạy tất cả chúng sanh thì bộ Kinh này là khóa trình nhất định cần phải tu học, phải thường xuyên giảng giải, thường xuyên tuyên dương. Phật đem việc hoằng Kinh này ủy thác cho tất cả Bồ-tát tham dự pháp hội. Sau khi chúng ta nghe rồi, phải tự mình phát tâm nhận gánh vác ngay. Những gì Phật dạy, ta phải làm theo, ta cũng làm theo Bồ-tát Địa Tạng, dựa theo lời chỉ dạy của Kinh điển mà tu hành, đoạn tất cả ác, tu tất cả thiện, không quan tâm đến mạng sống của mình, hướng chi là sự vất vả trong cuộc sống. Nhất định phải làm cho được lời giáo giới của Phật, quả báo sau này nhất định là giống như lời trong Kinh nói, chúng ta phát nguyện cầu sanh, nhất định được sanh Tịnh Độ.

Thứ tư là “Quả vô gián”

“TỨ GIẢ, BÁT VẤN NAM TỬ NỮ NHÂN, KHƯƠNG HÒ DI ĐỊCH, LÃO ÁU QUÝ TIỆN, HOẶC LONG HOẶC THẦN, HOẶC THIÊN HOẶC QUỶ, TỘI HÀNH NGHIỆP CẢM TẮT ĐỒNG THỌ CHI CỐ XUNG VÔ GIÁN”.

(Thứ tư, không luận là trai hay gái, Muồng, Mán, Mọi rợ, già trẻ, sang hèn, hoặc là Rồng, là Trời, hoặc là Thần, là Quỷ, hễ gây tội ác theo đó mà cảm lấy, tất cả đều đồng chịu khổ nên gọi là Vô Gián).

Những chúng sanh thọ tội trong địa ngục Vô Gián này vô cùng phức tạp, có “người nam”, có “người nữ”, có người trong nước, cũng có người nước ngoài, người của các loại chủng tộc khác nhau. “*Khương, Hồ, Di, Địch*”, chúng ta ngày nay gọi là người của các chủng tộc khác nhau. “*Lão ấu qui tiện*” (Già trẻ, sang hèn), đây là nói về cõi người. Ngoài cõi người ra còn những cõi khác như cõi trời, cõi A-tu-la, cõi súc sanh, cõi ngạ quỷ. Chúng sanh trong mấy cõi này, nếu như tạo tác tội nghiệp như phía trên đã nói, đều phải đọa vào địa ngục Vô Gián để thọ quả báo.

“*Long*” (Rồng) đại biểu cho cõi súc sanh. “*Thần*” trong "Kinh Lăng Nghiêm" có nói cõi Tiên. “*Thiên*” là nói trời Dục Giới, trời Sắc Giới, còn bao gồm cả trời Vô Sắc Giới, đều bao gồm ở trong đó. “*Qui*” là cõi ngạ quỷ. Hay nói cách khác, [chúng sanh trong] năm cõi ở ngoài địa ngục, tạo tác tội nghiệp như trên nói, đều phải đọa vào địa ngục Vô Gián để thọ quả báo, nơi này vì vậy gọi là Vô Gián.

Chúng sanh trong địa ngục Vô Gián vô cùng phức tạp. Chúng ta xem thấy ở trong Kinh, trời Tứ Thiên, trời Tứ Không. Tứ thiên là chỉ đệ tứ Thiên (tầng trời thứ tư). Ở trời Tứ Không sau khi tuổi thọ thiên nhân hết rồi, phần lớn đều đọa vào địa ngục Vô Gián. Người bình thường chúng ta nói: “*Trèo cao thì té nặng*”. Tại sao họ bị đọa địa ngục Vô Gián vậy? Họ cho rằng mình sanh lên đến đệ tứ Thiên, sanh lên đến trời Tứ Không là đã chứng được đại Niết-bàn. Sau khi tuổi thọ hết rồi, thế là họ bèn hối hận, bèn phỉ báng Tam Bảo, cho rằng chư Phật Như-lai, Bồ-tát nói đại Niết-bàn là giả, tôi đã chứng được rồi, sao tuổi thọ tôi hết rồi vẫn phải đọa lạc, nên họ phỉ báng Phật, Pháp, Tăng. Họ ở sát-na cuối cùng đó phỉ báng Tam Bảo, vì tội lỗi này mà phải đọa địa ngục A Tỳ. Họ không biết cảnh giới này là hư vọng, làm cho rằng là cảnh giới Niết-bàn, nên tạo tội nghiệp cực nặng.

Thứ năm nói “Mạng vô gián”

“NGŨ GIẢ, NHƯỢC ĐỌA THỦ NGỤC, TÙNG SƠ NHẬP THỜI, CHÍ BÁCH THIÊN KIẾP, NHÁT NHẬT NHÁT ĐẠ, VẠN TỬ VẠN SANH, CẦU NHÁT NIỆM GIAN, TẠM TRỤ BẤT ĐẮC, TRỪ PHI NGHIỆP TẬN PHƯƠNG ĐẮC THỌ SANH, DĨ THỦ LIÊN MIÊN, CỐ XUNG VÔ GIÁN”.

(Năm, nếu người nào bị đọa vào địa ngục đó, thời từ khi mới vào cho đến trăm nghìn kiếp mỗi một ngày đêm muôn lần chết, muôn lần sống lại, muốn cầu tạm

ngừng chùng khoảng một niệm cũng không đặng, trừ khi tội nghiệp tiêu hết mới đặng thọ sanh. Do vì lẽ liên miên nên gọi là Vô Gian).

Nếu như ở trong địa ngục thọ hình phạt bị chết đi, thế thật sự là chúc mừng cho họ rồi, là chuyện quá vui. Trong địa ngục chết rồi, bất kể họ sanh về cõi nào cũng là siêu sanh cả, những nỗi khổ sở đều giảm nhẹ hết, là chuyện rất vui. Chết không được. Ở đây vừa mới chết, gió thổi qua lại sống dậy, sống dậy là thọ [tội] tiếp. Cho nên “Nhất nhật nhất dạ, vạn tử vạn sanh” (Mỗi một ngày đêm muôn lần chết, muôn lần sống lại). Vạn là miêu tả chứ không phải con số, nó còn nhiều hơn con số “vạn” nữa. Chết rồi lại sống, sống rồi lại chết, làm cái sự việc này vĩnh viễn không có ngắt quãng, tạm thời nghỉ ngơi một chút cũng không được. “Trừ phi nghiệp tận” (Trừ khi tội nghiệp tiêu hết). Nghiệp bạn tạo thọ hết ở trong địa ngục rồi, thọ hết rồi thì chết ở trong địa ngục, siêu sanh rồi. Nếu như tội nghiệp của bạn chưa hết, thì bạn không có cách gì thoát khỏi được, đạo lý này chúng ta phải biết.

Phỉ báng Tam Bảo, chúng ta nêu ví dụ này để nói, nếu như bạn phỉ báng bằng miệng, nhất định phải đợi đến khi sức ảnh hưởng của việc phỉ báng ở thế gian của bạn mất hết, bạn mới có thể thoát khỏi được. Nếu như sức ảnh hưởng của bạn vẫn còn, thì bạn không có cách gì thoát khỏi địa ngục được. Cho nên thời gian của sức ảnh hưởng bằng lời nói kéo dài không lâu. Ví dụ phỉ báng Tam Bảo, có người nghe thấy cũng bắt chước phỉ báng theo bạn. Nhưng trải qua 30 năm, 50 năm từ từ mọi người cũng quên hết, sức ảnh hưởng sẽ không còn nữa. Nếu như giống như băng ghi âm hiện nay, thì phiền phức này lớn rồi, sức ảnh hưởng này quá lớn, thời gian quá dài. Nếu như có người đem số băng ghi âm, ghi hình bạn phỉ báng Tam Bảo này lưu giữ lại, thì phiền phức đó rất lớn. Nếu họ đem nó tặng vào viện bảo tàng lưu giữ như đồ cổ, họ lưu giữ một vạn năm, thì bạn ở địa ngục một vạn năm không thể ra được. Đây là việc rất tệ hại. Nếu như sau đó viết lời phỉ báng thành văn tự, in thành sách, thì phiền phức đó rất lớn. Trên thế giới này vẫn còn một cuốn sách tồn tại thì bạn không thể thoát khỏi A Tỳ địa ngục. Khi nào sách vở này ở trên thế gian này không còn nữa, đều hư hỏng hết rồi bạn mới có thể thoát khỏi địa ngục A Tỳ. Cùng một đạo lý như vậy, chúng ta xoay ngược lại, nếu như bạn tán thán Tam Bảo, tán thán thiện, chỉ cần còn sức ảnh hưởng, thì phước báo này bạn sẽ được nhận, sẽ hưởng được. Bên thuận bên nghịch, chúng ta nhất định phải làm cho thật rõ ràng, thật minh bạch. Cho nên tại sao không giữ tâm tốt, làm việc tốt, nói lời hay, làm người tốt? Như thế phước

báo sẽ vô biên. Ngược lại nếu tạo tác tội nghiệp, thì khổ báo cũng vô biên, đều ở trong khoảng một niệm.

Chư Phật, Bồ-tát dạy bảo chúng ta giữ tâm tốt, làm việc tốt, nói lời hay, làm người tốt. Tiêu chuẩn tốt ở chỗ nào vậy? "Kinh Địa Tạng Bồ Tát Bản Nguyện" chính là tiêu chuẩn tốt nhất. Chúng ta khởi tâm động niệm, lời nói việc làm tương ưng với những gì Kinh điển nói là đúng rồi, nhất định được phước, phước báo này là đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn hưởng không hết. Dứt khoát không được làm trái lại lời Kinh dạy, tạo những việc ác, mưu cầu một chút lợi nhỏ bé trước mắt, để sau này phải chịu khổ báo vô cùng, thế thì lợi bất cập hại.

Xem tiếp Kinh văn dưới đây:

“ĐỊA TẠNG BỒ-TÁT BẠCH THÁNH MẪU NGÔN: VÔ GIÁN ĐỊA NGỤC, THÔ THUYẾT NHƯ THỊ. NHƯỢC QUẢNG THUYẾT ĐỊA NGỤC TỘI KHÍ ĐẰNG DANH CẬP CHƯ KHỔ SỰ, NHẤT KIẾP CHI TRUNG CẦU THUYẾT BÁT TẬN”.

(Ngài Địa Tạng Bồ-tát thưa Thánh Mẫu rằng: “Nói sơ lược về địa ngục Vô Gián như thế. Nếu nói rộng ra thời tên của những khí cụ để hành tội cùng những sự thống khổ trong địa ngục đó, dầu đến suốt một kiếp cũng không thể nào nói cho hết được”).

Trong Kinh này chỉ báo cáo đơn giản sơ lược mà thôi. Nếu như phải nói tỉ mỉ, đây đều là lời chân thật, nói một kiếp cũng nói không hết. Nói một kiếp về cái gì? Nói tên gọi của địa ngục, nói những hình phạt, tên gọi của dụng cụ hành hình và sự việc thống khổ trong địa ngục đó thì một kiếp cũng nói không hết. Chưa nói địa ngục khác, mới chỉ nói địa ngục Vô Gián thôi. Địa ngục Vô Gián nói một kiếp cũng nói không hết. Nếu như kể đó 18 địa ngục khác thấy đều nói, thì hai kiếp, ba kiếp, bốn kiếp, e rằng cũng nói không xong. Chúng ta nhất định phải hiểu rõ tình trạng sự thật này.

“MA GIA PHU NHÂN VĂN DĨ, SÀU ƯU HIỆP CHƯỖNG ĐẢNH LỄ NHI THOÁI”.

(Bà Ma-Gia phu nhân nghe ngài Địa Tạng Bồ-tát nói xong, khôn xiết lo rầu. Bà chấp tay đánh lễ Bồ-tát mà lui ra).

Ma Gia phu nhân thỉnh cầu thay chúng ta, nghe xong những lời nói này rất đau buồn. Có hai nguyên nhân đau buồn: Một là đau buồn cho chúng sanh cõi Diêm Phù Đề. Ma Gia phu nhân đặc biệt quan tâm đối với thế gian này của chúng ta. Chúng sanh trong thế gian này của chúng ta vẫn tiếp tục tạo tội nghiệp không dứt, đây là chỗ đau buồn của bà. Bản thân muốn cứu giúp, nhưng lực bất tòng tâm, đây cũng là chỗ đau buồn của bà. **“Đánh lễ nhi thoái”** (Bà đánh lễ Bồ-tát mà lui ra), là tôn trọng đối với Bồ-tát Địa Tạng. Lễ nghi vô cùng chu đáo, cũng là biểu diễn cho chúng ta thấy, để dạy chúng ta học tập.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết! A Di Đà Phật.

*****

Kinh Địa Tạng Bồ-tát Bản Nguyên (tập 9)

Người giảng: Pháp Sư Tịnh Không

Địa Điểm: Tịnh Tông Học Hội Singapore

Thời gian: Tháng 5, năm 1998.

Cản dịch: Viên Đạt cư sĩ

Giám định phiên dịch: Vọng Tây Cư Sĩ

Biên tập: Ban biên tập Tịnh Không Pháp Ngữ